

РЕШЕНИЕ

№ 1036

гр. София, 19.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 05.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **8968** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл.80 от Закона за държавната собственост.

Образувано е по жалба на С. С. Г. срещу Заповед № ДС-20-00015 от 17.08.2020г. на областен управител на област С..

Жалбоподателят твърди, че актът е издаден в нарушение на материалния закон и целта на ЗДС- основания за оспорване и отмяна по чл.146 т.3 и т.5 от АПК.

В проведеното открито съдебно заседание на 05.02.2021г. жалбоподателят е редовно призован, явява се лично, като поддържа оспорването и моли съдът да отмени административния акт.

Ответникът- Областен управител на област С. е редовно призован и се представлява от юрк. Г. Й., който оспорва депозиранията жалба. По същество на спора претендира да се постанови решение, с което да се потвърди заповедта. Направено е и искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – Технически университет- С. се представлява от юрк. Т. З., която посочва, че жалбата е неоснователна, имотът представлява публична държавна собственост, а С. С. Г. не е в трудовоправни отношения с ТУ- С., поради което няма законно основание да държи помещенията.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител, който да даде заключение за законосъобразността на акта.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата доводи и

прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е било образувано по искане вх. № ОА23-05324 от 14.05.2020г. на Ректора на ТУ- С. да бъдат освободени помещения № 1005 „а“, „б“, „в“, „г“, находящи се в блок № 1- Р., [населено място], [улица], тъй като същите не са предоставени под наем на С. С. Г., а той се е самонастанил в тях. След прекратяване на трудовите правоотношения с него са били издадени три заповеди за доброволно освобождаване на имота, но въпреки това същият продължавал да го държи без основание. С нови заповеди № 4015/11.12.2019г. и № 552/13.02.2020г. са били определени срокове за това- 10.01.2020г. и 17.02.2020г., но до 10.05.2020г. фактическата власт върху имота все още се упражнявала от С. С. Г..

Съставен е бил акт за държавна собственост № 2125 от 24.03.2000г., видно от който блок № 1- пететажна сграда със сутерен, тавански помещения и подпокривно пространство със застроена площ от 4 696 кв.м., състояща се от кабинети и канцеларии, лаборатории, учебни зали, спомагателни помещения, работилници и стол е актувана като публична държавна собственост, а правата за стопанисването и управлението ѝ са предоставени на Технически университет- С..

Със заповед № 563/02.04.1999г. и № 1373/08.08.2000г. на Ректора на ТУ- С., на С. С. Г. са били предоставени за ползване кабинет № 1005, „а“, „б“, „в“, „г“ за извършване на учебна, научна и сервизна дейност в областта на ЕХТИ.

Издадени са били заповед № 1956/25.06.2015г., заповед № 2992/24.08.2015г. и заповед № 3879/13.10.2015г. на Ректора на ТУ- С., с които е наредено на комисия в конкретен състав да приеме владението от С. С. Г. по отношения на помещения № 1005 „а“, „б“, „в“, „г“ в указани срокове. По делото не са налични доказателства за уведомяване на С. С. Г. за тези заповеди.

Впоследствие е била издадена и нова заповед № 4015/11.12.2019г., с която е наредено до 10.01.2020г. жалбоподателят да предаде държанието върху процесните помещения. Постъпило е писмено становище от С. С. Г. вх. № 21-00-386/16.12.2019г.

Поради неосвобождаване на помещенията от жалбоподателя е издадена и заповед № 552/13.02.2020г. от Ректора на ТУ- С., с която е разпоредено в срок до 17.02.2020г. да бъдат предприети действия за освобождаване на същите. Последвал е нов отговор вх. № 21-00-70/14.02.2020г. от С. С. Г..

С писмо изх. № ОА23-05913/28.05.2020г. областен управител на Област С. е уведомил жалбоподателя за започване на производството по чл.80 ЗДС, като му е предоставил 14 дневен срок да изрази становище, да направи искания/възражения в производството. Писмото е връчено на жалбоподателя на 01.06.2020г.

Подадено е било възражение № ОА23-06680/15.06.2020г. от С. С. Г., в което се излага, че той не се е самонастанил в процесните помещения, а ги е ползвал до 16.06.2015г. за извършване на научно-изследователска и учебна дейност. Представено е допълнително споразумение към трудов договор № 293/17.12.2014г., сключено между С. С. Г. и Н. при ТУ- С., видно от което жалбоподателят за периода 01.01.2015г. до 30.06.2015г. е изпълнявал трудови задължения на длъжност експерт инженеринг в ЕФ, катедра „Ел.апарати“.

Депозирано е и писмено становище вх. № ОА23-08823/27.07.2020г. от Ректора на ТУ- С., в което се посочва, че от 01.07.2015г. трудовото правоотношение със С. С. Г. е прекратено, като след тази дата не са сключвани трудови и друг вид възлагателни договори. Лицето упражнявало държание върху помещенията без правно основание.

Административното производство е приключило с издаването на оспорената Заповед № ДС-20-00015 от 17.08.2020г. на областния управител на област С., с която на основание чл. 80, ал. 1 от ЗДС, е наредено изземването от държанието на С. С. Г. на недвижим имот – публична държавна собственост, управляван от ТУ- С., представляващ помещения № 1005, „а“, „б“, „в“, „г“, находящи се в блок № 1- Р. на адрес: [населено място], [улица], поради това, че лицето ги държи без правно основание.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град обуславя следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, защото е депозирана в законоустановения за това срок, считано от 25.08.2020г. от лице, което има правен интерес от оспорването /чл.147 АПК/, доколкото процесният акт пряко и непосредствено засяга неговите права.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия с разпоредбата на чл. 80, ал. 1 от ЗДС, съгласно която имот - държавна собственост, който се държи без основание, се изземва въз основа на заповед на областния управител въз основа на мотивирано искане на ръководителя на съответното ведомство.

Заповедта е мотивирана по см. на чл.59 ал.2 от АПК, доколкото съдържа фактически и правни основания за издаването си. Областен управител на област С. е формирал своите изводи въз основа на приложения и приобщен в административната преписка доказателствен материал. Актът е мотивиран, като са посочени, както правните, така и фактическите основания за постановяването му, което е предпоставка за правилното упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на оспорващия да организира адекватно защитата си във висиящия съдебен процес.

Мотивирането на акта следва да бъде разгледано в съответствие с правилата за провеждане на процедурата пред административния орган, доколкото същественото им нарушаване води до ограничаване правото на защита и правото на участие в административния процес /широк смисъл/, съответно до отмяна на издаденото решение /чл. 168, ал. 1 и ал.4 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК/.

В хода на протеклото административно производство не са допуснати нарушения на процедурните правила от категорията на съществените- чл.34 ал.3 и чл.35 от АПК, които да са накърнили правото на защита на оспорващия и да са го препятствали да я упражни в пълен обем. Административният орган е уведомил на 01.06.2020г. С. С. Г. за образуването пред него производство. Осигурил му е правото на участие в процеса, предоставил му е възможност да изрази становище по събраните доказателства. Приети са представените писмени обяснения и възражения. Ответникът е изпратил уведомление по чл.26 ал.1 от АПК до С. С. Г. и е приключил производството, след като е обезпечил участието му в него. След като на страната е била гарантирана възможността за участие в производството, се налага разбирането, че органът е осигурил начин и способ за организиране и провеждане на защитата на засегнатите права и интереси. Само в хипотеза на неучастие на засегнатата страна и необсъждането на нейните възражения, обяснения, доказателствени искания, може да доведе до различни изводи и до различно проявление по предмет, обем и съдържание на крайното властническо волеизявление, чрез което се прилага законът от административния орган / вж. чл.168 ал.4 от АПК/.

Процесните помещения № 1005, „а“, „б“, „в“, „г“, находящи се в блок № 1- Р. са публична държавна собственост, като на основание чл.89 ал.2 от ЗВО, същите са предоставени за управление на ТУ- С..

По отношение на този недвижим имот между ТУ- С. и С. С. Г. към дата- 17.08.2020г. не е съществувал сключен по реда на ЗДС договор за наем. Жалбоподателят не е бил и в трудовоправни отношения със заинтересованата страна, като считано от 01.07.2015г. трудовият му договор № 332/31.10.2006г. е бил прекратен, поради изтичане на неговия срок- 30.06.2015г. и завършване на възложената работа.

Съгласно чл.154 ал.1 от ГПК във вр. чл.144 АПК в доказателствена тежест на оспорващия е да докаже в процеса, че държи и ползва недвижимия имот на вадилно съществуващо и противопоставимо на ответника правно основание. Такива доказателства в процеса не са събраха, поради което и обоснован се явява извода на областен управител на Област С., че държанието върху вещта следва да се предаде на нейния собственик. Изпълнено е изискването на закона за мотивиране на административния акт, защото са изтъкнати обективни, ясни, точни причини за разпореденото към С. С. Г. задължение да освободи и предаде по този административен ред владението върху имота.

По изложените съображения, съдът заключава, че подадената жалба е недоказана по своето правно основание и следва да бъде отхвърлена, а заповедта от 17.08.2020г. потвърдена, защото е издадена от компетентен орган, в изискуемата мотивирана писмена форма, при липсата на съществено нарушение на административно-производствените правила и в съответствие с нормите и целта на материалния закон /чл. 146 от АПК/.

Съдът извежда своите окончателни правни изводи при прилагане на правилата за разпределение на доказателствената тежест в процеса по смисъла на чл. 170, ал. 1 от АПК, защото областен управител на област С. доказва съществуването на фактическото основание, посочено в акта и изпълнението на законовите изисквания, които са го мотивирали за неговото постановяване, за да настъпят разпоредените с издаването му неблагоприятни правни последици за оспорващото лице.

При този изход на спора и на основание чл.143 ал.4 от АПК в полза на ответника следва да се присъдят разноски в производството, представляващи юрисконсултско възнаграждение за осъществено процесуално представителство от юрк.Г. Й., което възлиза на стойност от 100.00 лева и е определено на основание чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. С. Г. срещу Заповед № ДС-20-00015 от 17.08.2020г. на областен управител на област С..

ОСЪЖДА С. С. Г. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] ет.5 да заплати на Областна администрация на област С. с адрес: [населено място], [улица] сумата от 100.00 /сто/ лева на основание чл.143 ал.4 от АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщенията до страните за неговото постановяване пред Върховния административен съд на Република България.

ПРЕПИС от съдебния акт да се връчи на страните на основание чл.138 АПК.

Съдия: